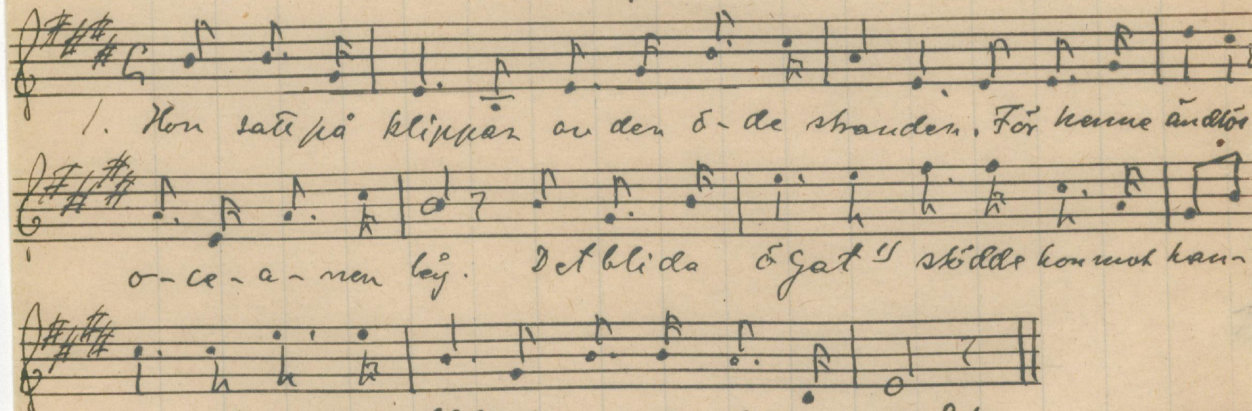

26. Hon sat på klippan av den öde stranden

(Ekenäs; Ekenäs; Thakö, Ålgö)

104

1. Hon sat på klippan av den ö-de stranden, För henne ändlös

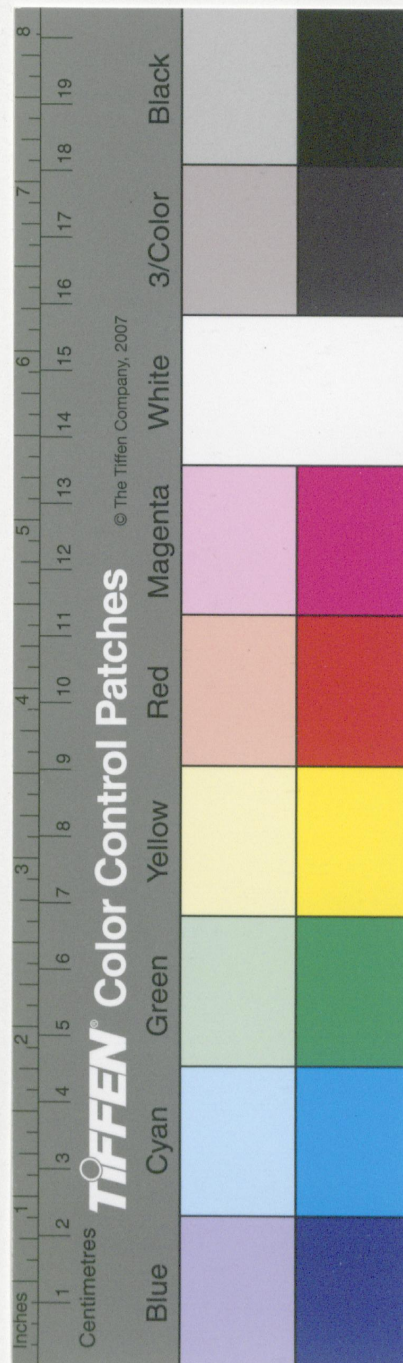
o-ce-a-nen leij. Det blida ögat i skildt hon mot kan-

den och o-av-lätligt emot västern såg²⁾

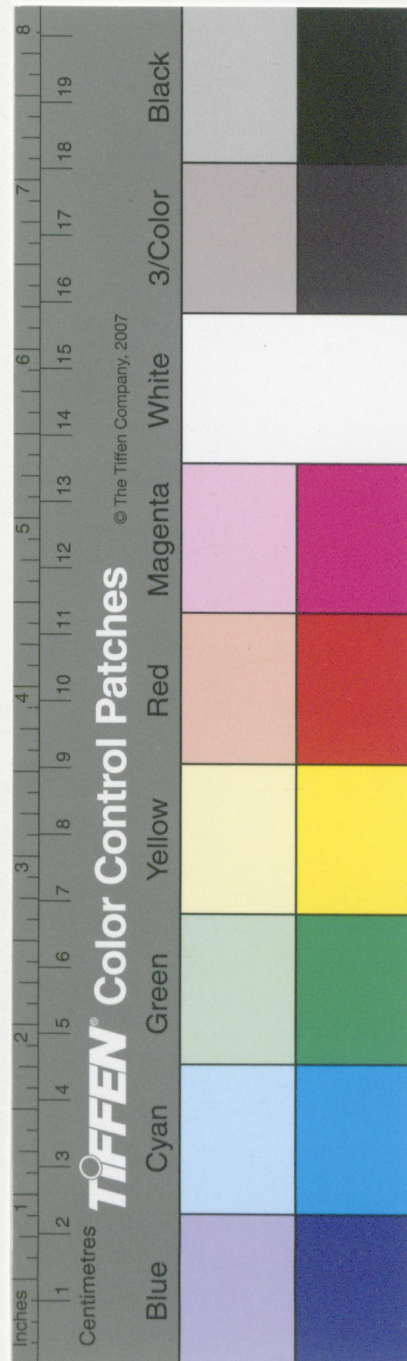
2. När en orgonskens första skallar bläckt
på himlen blå, hon ren på klippan sat.
Hon^{sat} där många kväll, när solen sänkte,
och många giv, balsamisk commernat

3. Hon var så ung, så skön, jämnal i åren³⁾
med ljusblå ögon och ett hår av guld;
linneå lek i nordens kallas vävar
hon var så blid, så skön, så äskuldsfull³⁾

4. Och modern sade: Varför sitter du här⁸⁾
en ensam fågel lik på bøljan blå.
Din kind är vit¹⁰⁾, det stormar hänt därute.
Kom in, han kommer ju¹¹⁾ "ej för ändå."

- 105
5. Din kista hänger^{12/} skum med bruska stänger,
din myrten^{13/} vissnar^{13/} och din fågel dö^{13 1/2/}.
För god din sång över fält och ängar,
du har ju mig ändå att sjunga för^{15/11}.
6. Men dottern^{16/} log och vinkade med handen:
Förlåt,^{17/} jag kan ej komma^{18/}, inoder här,
"men när som^{19/} bogan^{20/} pusit^{21/} fast vid stranden,
då så finner vi ju mig ej mera här^{23/}.
7. Förty jag diörnde samme natt hanfent,
att jag med honorna på hus skuta^{23/} stod,
Skorn i från Norden, lång^{24/} har degen vent,
bakom en molnvägg solen sjönk i blod.
8. Han slöt mig till sitt bröst, fast tärar runno
på minna kinder, fastän minnen log,
då jag såg^{26/} hur två vita duvor flögo
lik^{27/} andeväsen^{28/} omkring sheppets bog.
9. På låta vingar de framför oss flögo
i vida kretsar, jagande varann,
Jag sporde^{30/} vilka dessa duvor^{31/} voro:
"De äro dina böner^{32/}, sade han,
105

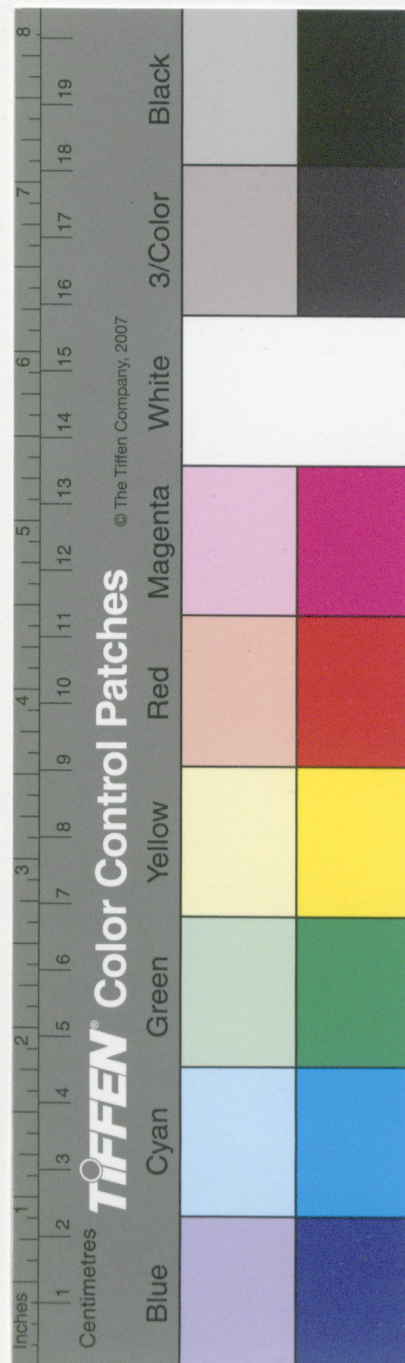
106
10. " De följa mig utöfver vida haven^{33/}
lik^{34/} goda anglar, sända utav^{35/} gull,
^{36/} om jag skiljs från dig långt ned i graven,
jag sänder en av dem till dig med bud.

11. Stå du små veta, när min skugga kommer^{39/},
farväl min älskade^{40/}, o gråt ej så^{41/},
ty våra öden väntas^{42/} här i livet,
vi mötas ju till sist hos Gud ändå^{43/}."

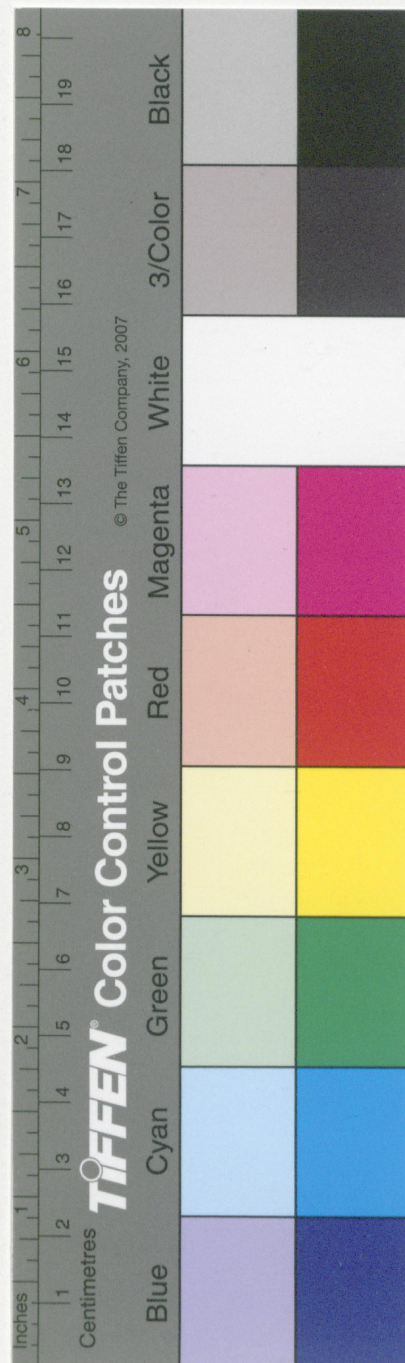
12. Han kysste mig, och knappt var kyssebrunnen
på bleka^{44/} läppar, för en min sömn^{45/} var slut.
Min dröm: morgondimma^{46/}, ren försvunnen^{47/}
och jag: i skuggan ensam som förut.

13. Och därför, moder, sitter jag härute
och ser mot väster, där hans skepp försvann^{48/},
men när som bøljan prusit fast vid stranden,
hans bud har kommit eller också han."

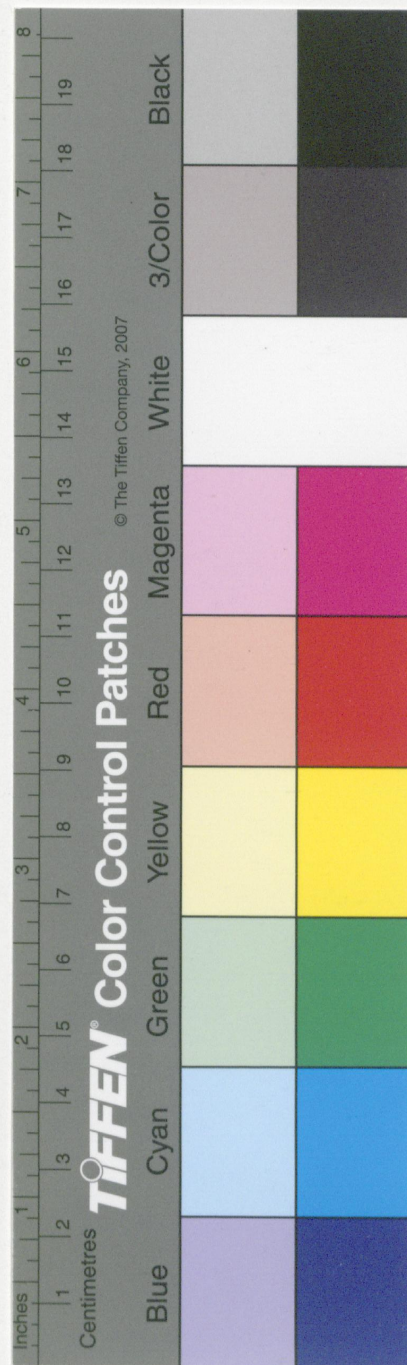
14. Hon såg där nu, ja med ett tåröfver öga
lik marmorvården på en älskad grav.^{49/}
Den yttre världen brydde henne föga,
vad visste hon nu väl för glödföga.

- 107
15. Och vårens dag och sommarens ^{50/}förgång ^{51/}
 och det blev höstlikt ^{51/}ibland ^{52/}ordens ^{53/}gall
 I vida krekas löven föllo för vinden ^{54/}
 och brasan sprackade på spisens håll. 107
16. Hur skälvannde ^{55/}var ^{56/}ej hundens förgång, ^{57/}ordens
 blommor kysste vinterns vind ^{58/}
 I vita ^{59/}flockar ^{60/}snön ^{61/}föll ^{62/}över ^{63/}jorden,
 men ännu vitare ^{64/}var ^{65/}ungfruens ^{66/}kind. ^{67/}
17. Det blev så mörkt, så tungt ^{68/}i ^{69/}hennes ^{70/}sinna
 där dönmmande ^{71/}hon ^{72/}så ^{73/}sin ^{74/}sländra ^{75/}stat. ^{76/}
 Och låg var stugan: det blev kvant ^{77/}därinne,
 och hon gick ut en mörk november natt.
18. Hon satte sig vid ^{78/}klipporna ^{79/}vid ^{80/}shanden
 där ^{81/}hon ^{82/}den ^{83/}sittit ^{84/}och ^{85/}så ^{86/}mången ^{87/}gång.
 Den kalla varmen ^{88/}stod ^{89/}hon ^{90/}mot ^{91/}handen
 och lyssnade till ^{92/}ordens ^{93/}indens ^{94/}sång. ^{95/}
19. En ensam stjärna ^{96/}ibland ^{97/}mörka ^{98/}blänkte,
 hon suckade och såg sin bild ^{99/}där.
 Det vita kummet ^{100/}högt ^{101/}mot ^{102/}klippas ^{103/}stänkte
 och stormen ^{104/}sot ^{105/}med ^{106/}öket ^{107/}resen. ^{108/}
20. Var det en dröm? ^{109/}när ^{110/}hon ^{111/}sitt ^{112/}huvud ^{113/}lyft ^{114/}

- en fågel kom i snövit fjärlskrud ^{71/}
 sitt kunnat ^{72/} till hennes ^{73/} öra tryckte ^{74/}
 och viskade: "Din älskling är hos Gud."
21. Se här det bud, det dig jag bringar
 med dödlig fasa från en dvalans makt,
 En fisk mas flög förbi med lätta vingar,
 en vålnad mitt i den dystre natt. } ^{75/}
22. Och bakom brustna malar vid himlens ändan
 såte månen lysande till stormens tjut ^{76/}
 och en svallvar ^{77/} vräktes upp ^{78/} mot stranden
 ett blekhat lek ^{79/} till ^{80/} i den flickans fot.
23. Händer sten up på hans bleka pannan
 och på hans evigt slutna ögonpar,
 Men ännu blekare var lilla smula;
 hon visste nog vem som den döde var. } ^{81/}
24. Hon stöt sig ^{82/} till hans bröst, fast ^{83/} tårar runno
 ett majregn likt, som end i vårens dar ^{84/}
 och hennes läppar mot hans läppar brunno:
 förgäves, döden gav ej återsvar.
25. Hon bad kanske och hennes bönen hördes,
 ty smärta på bönkörelsen är rik, } ^{85/}

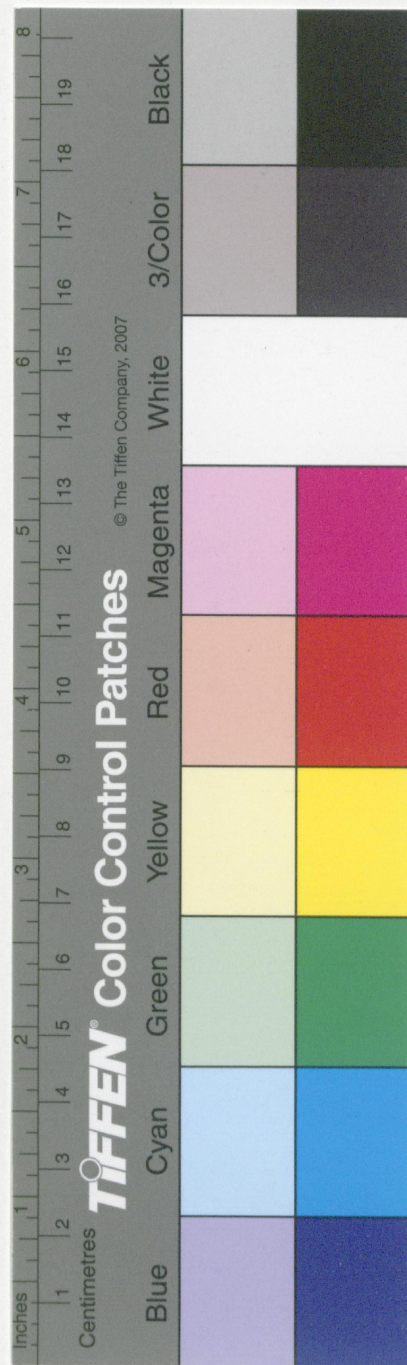

109
 och kunnas själ av hans till himlen fördes } 109
 och morgonsolen sken på träarna lik. }

26. Man lade den i sandmagrar vid stranden
 i deras hembyggd välbekanta nar,
 och vem som vill kan ännu se i sanden
 de båda ungas smärt förjättna grav.

Uppteckringen från Ekenäs förter följande
 avvikelser: 1) Den bleka huden 2) och oabrutet
 över havet såg 3) Utgör tre djupa stöfen i Ekenäs
 och byder såhunda:

När morgonsolens första strålar blänkta
 kring Österus sky, hon var på klippan sett,
 Hon såg där många gäng, när solsig sänkta
 och många gån, balsamisk sommarmat.
 3) Utgör andra stöfen i Ekenäs. 4) Likväl 5) förar
 6) korta 7) kärleksfull 8) "Kom, dotter min, ej ryas
 en and där ute 9) uppå 10) blek 11) nog 12) ligger
 13) myrt är visnad 13) död 14) så glatt kring
 15) Sjung ännu, du har mig att sjunga för.
 16) dottern 17) saknas 18) komma till dig 19) ty
 20) irman 21) har 22) hans bud skall komma
 Mer också han 23) fartig 24) het 25) och 26) så
 jag 27) på 28) andevingar 29) så omkring 30) prägte

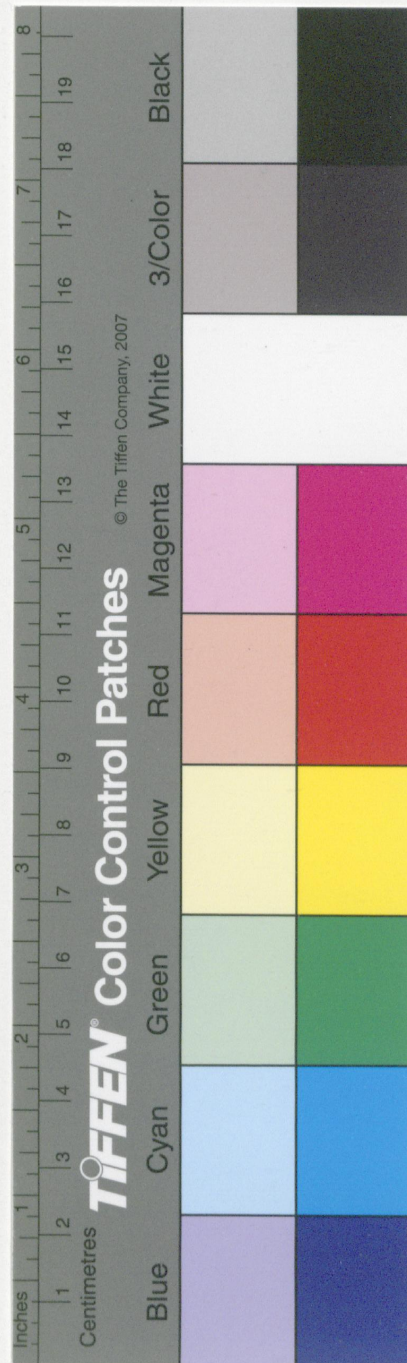
110

31/ fåglar 32/ mina bröder 33/ havet 34/ likt
 35/ i prä 36/ förty 37/ rycks bort 38/ prä dij i graven
 39/ dag 40/ liden 41/ ålskling 42/ gråt ej mera så
 43/ hur många dagar vänta 44/ nej 45/ men
 46/ mina 47/ döda 48/ en 49/ en morgondimma lik
 50/ jaguar 51/ Dessa skofor saknas 52/ sommaren
 53/ försvunna 54/ höst igen 55/ i 56/ kväll 57/ blod-
 nöda skyarna kring västern bouvar 58/ sköv-
 lad 59/ vorden 60/ var blomma vissnat bort
 för vinterns vind 61/ tåta 62/ snöflög 63/ ble-
 kav ännu blev 64/ Här på följer i denna följande
 de skof:

Hon grät ej högt, hon sål med tår i ägget
 lik morgondimman på en ålskad grav.

Vad byddo sig nu världens herrar föga,
 vad visste hon nu mer för glädje av!

65/ tygt och mörkt 66/ där ensam hon med sina
 tankar satt 67/ mörkt 68/ på 69/ klippan 70/ i vind
 71/ där för hon mitt i kar 72/ då såg hon, hur de
 vita fåglar flögo, hon satt och lyssnade på få-
 gelräng 73/ men när hon ögat lyfte 74/ en en-
 sam fågel kom i snövit skrud 75/ senast 76/ huvud
 77/ lyfte 78/ men 79/ på 80/ låg mannen drunk-
 nad i skumigt hav 81/ utan en svalgvåg

79) göts han 80) flöt 81) sjönk 82) intill 83) och
84) liksom en molnregn uppsvärens där

111

